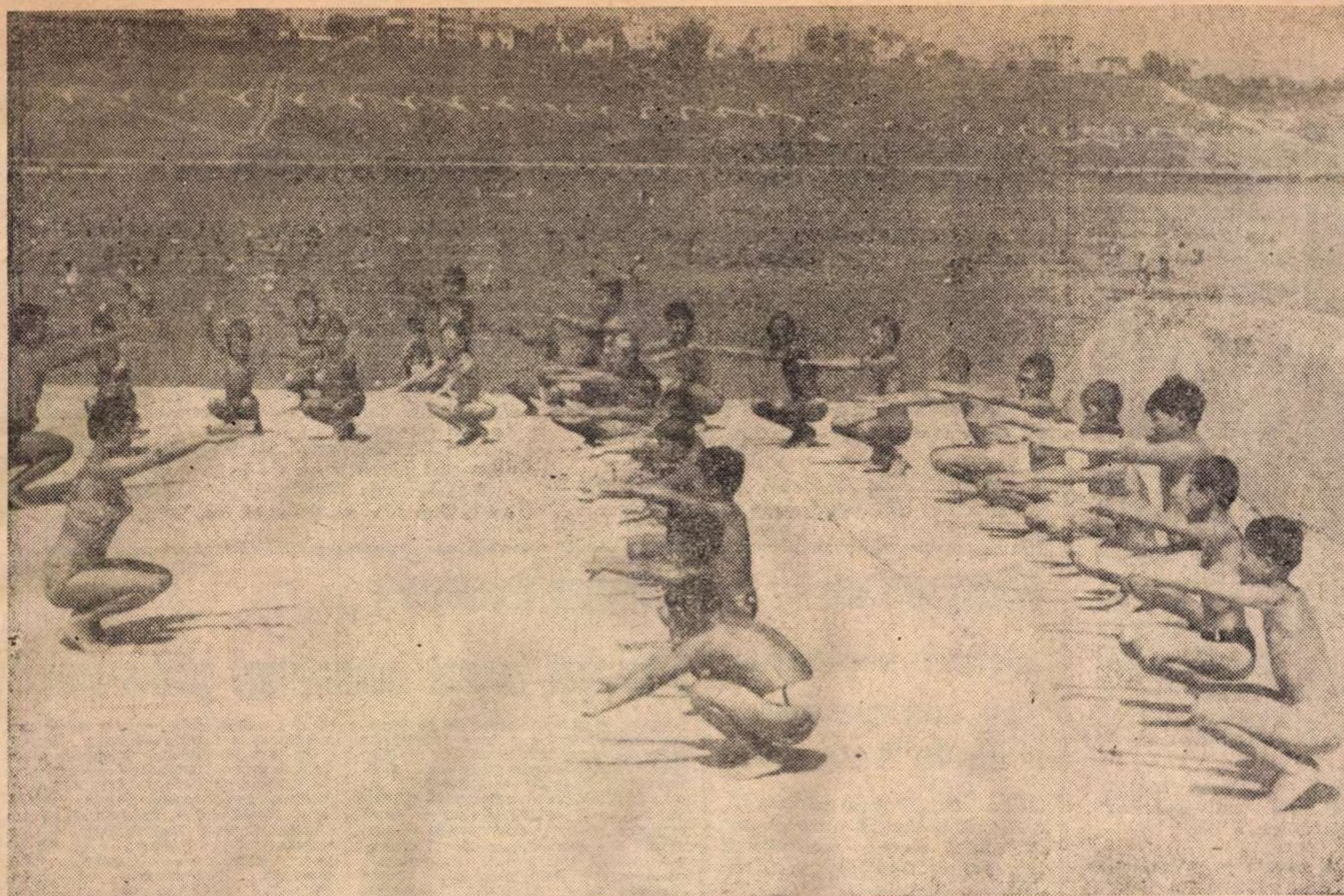

MAREA... miraj pentru mic şi mare! Dar vraja ei poate fi periculoasă dacă nu ştii să înoţi! În acest scop funcţionează pe plajă, pentru cei mai mici „temerari", centre de iniţiere...
Iată-i, într-un moment de „relaxare", în pauza unei lecţii de înot.

Vă invităm la schi pe... zăpadă!

În aceste zile, în care canicula se face mereu mai simţită şi cu toţii ne gîndim cu jind la răcoarea brizei mării, un astfel de titlu pare ciudat. Şi, totuşi...

★

Nu este nevoie să insistăm asupra utilităţii prelungirii activităţii pe zăpadă a schiorilor. Exemplul sportivilor francezi şi austrieci (ei deţin supremaţia în lume), care stau luni întregi în vîrf de munte şi se pregătesc cu asiduitate cu multă vreme înaintea sezonului competiţional şi după încheierea acestuia, este elocvent şi convingător. Iată de ce ne-am bucurat cînd am aflat că, de acum, şi „alpinii" noştri au condiţii de prelungire a perioadei de antrenament pe zăpadă.

De fapt, elementul esenţial — zăpada — exista şi în anii trecuţi pe Valea Albă, unde se şi disputau concursuri în timpul verii. Ele erau, însă, organizate sporadic şi constituiau mai mult un prilej de popularizare a schiului în rîndul turiştilor amatori de un spectacol inedit. Schiorii erau cazaţi la Căminul Alpin din Buşteni (de unde aveau de „bătut" cale lungă pînă la pîrtie), iar lipsa mijloacelor mecanizate de urcare a pantei nu permitea desfăşurarea antrenamentelor la nivelul cerinţelor moderne.

Din acest an, însă, prin grija F.R.S.B. şi cu contribuţia asociaţiei sportive Bucegi Sinaia, pe Valea Albă a fost construit un mic refugiu (cu capacitate de 15—20 de locuri), chiar la marginea pîrtiei. Convinşi de utilitatea unui astfel de adăpost, componenţii lotului republican de schi au muncit şi ei cu rîvnă pentru a grăbi amenajarea refugiului. În plus, pe pantă a fost montat şi un schi-lift portativ cu o lungime de 200 m.

Aşa se face că în aceste zile, în care vara se face simţită din plin, schiorii noştri fruntaşi au putut fi văzuţi antrenîndu-se ca în plină iarnă, parcurgînd cîte 20—25 de manşe de slalom special pe o pantă înclinată, prin taluzuri foarte necesare desăvîrşirii tehnicii în condiţii dificile de pregătire. Mai mult chiar, au fost organizate şi două concursuri, urmărite cu viu interes de numeroşi iubitori ai muntelui şi ai schiului. „Cupa Valea Albă", organizată de comisia de specialitate a regiunii Ploieşti pe un traseu de 250 m „împănat" cu 30 de porţi, a fost cîştigată de Cornel Tăbăraş (Carpaţi Sinaia), urmat de Dorin Munteanu (A. S. Armata Braşov) şi de Dan Cristea (Caraimanul Buşteni), iar „Cupa A. S. Armata Braşov" (disputată pe un traseu de 300 m, cu 34 de porţi) a revenit lui Dan Cristea, clasat înaintea lui Marin Focşeneanu (Carpaţi Sinaia) şi Cornel Tăbăraş. Întrecerile, la care au participat 23 şi, respectiv, 21 de concurenţi, au scos în relief eficacitatea pregătirii prelungite pe zăpadă.

„Refugiul schiorilor", cum a fost botezată căbăniţa din Valea Albă, rămîne deschis pentru sportivi cît va dura zăpada. Mai trebuie doar ca antrenorii şi schiorii secţiilor de pe Valea Prahovei şi din Braşov să folosească prilejul oferit şi, astfel, să-i vedem la fiecare sfîrşit de săptămînă pe schiuri, păstrînd cît mai mult contactul cu zăpada după care tînjesc uneori chiar şi în timpul iernii.

D. STĂNCULESCU

Chiar nu se poate fără antrenorul Ad. Stănescu?

A fost odată ca niciodată !... A fost odată în Timişoara (şi sînt 20 de ani de atunci) o mare echipă de polo cu jucători de „14 karate !" Cei ce urmăresc de mai mult timp activitatea din nataţia noastră îşi mai amintesc, probabil, că în acea vreme nu exista în ţară o altă formaţie care să poată rezista cît de cît în faţa I.L.S.A.-ei. Excelenţi tehnicieni, poloiştii timişoreni, de 4 ori consecutiv campioni ai ţării, erau extrem de bine cotaţi şi în activitatea internaţională, „7"-le bănăţenilor confundîndu-se adesea cu echipa noastră reprezentativă.

Anii însă au trecut şi o dată cu ei faima formaţiei I.L.S.A. s-a destrămat. A dispărut parcă şi acel entuziasm care-i aduna pe tinerii timişoreni în jurul piscinei de unde porneau mai în fiecare an nu numai jucători de polo talentaţi, dar şi înotători de bună valoare. Ce a mai rămas din celebrul (şi nu-i nici o exagerare în această apreciere) „team" bănăţean ? O formaţie modestă, o adevărată umbră a înaintaşei sale, care reprezintă culorile asociaţiei sportive Industria linii.

Echipa „pregătită" de **Adalbert Stănescu** a coborît încet, dar sigur, scara ierarhiei naţionale, zbătîndu-se pentru a evita, mai în fiecare an, retrogradarea din prima categorie.

La o primă vedere s-ar părea că problema afectează cel mult conducerea asociaţiei respective, care de ani de zile cheltuieşte (după părerea noastră în mod nejustificat) zeci şi zeci de mii de lei pentru susţinerea acestei echipe fără nici un fel de perspectivă. Am greşi însă dacă ne-am limita doar la acest cadru.

Să nu uităm că în Timişoara, ca de altfel în întreaga regiune Banat, există o mare tradiţie în acest sport, iar tineretul dovedeşte reale aptitudini în practicarea înotului sau a jocului de polo. Or, pentru a dovedi acest lucru nu trebuie să mergem pînă la Reşiţa, centru puternic al nataţiei româneşti, sau la Arad, unde de bine de rău s-au mai ridicat cîţiva tineri talentaţi care au fost selecţionaţi pentru reprezentativa de tineret. Cel mai bun exemplu ni-l oferă chiar oraşul de pe Bega, unde a crescut **Vasile Costa,** la ora actuală brasist de valoare mondială ; a crescut şi s-a pregătit în aceleaşi vitrege condiţii (lipsa unei piscine acoperite) pe care le-au avut la dispoziţie şi jucătorii de polo. Iată deci că laitmotivul lipsei condiţiilor materiale (în acest caz) nu mai poate sta în picioare pentru a explica regresul poloiştilor timişoreni. Şi regres este încă puţin spus, pentru că mergînd mai departe pe această linie vom putea aştepta mult şi bine pînă cînd se va forma din nou o bună formaţie de polo timişoreană, care să poată oferi măcar un singur jucător echipelor noastre reprezentative.

Chiar şi un profan în materie nu ar putea gîndi că la ora actuală în Timişoara nu ar mai putea apare un portar de talia lui **Norman** sau un fin tehnician şi abil tactician cum a fost **Török.** Dar pentru aceasta este nevoie de o preocupare foarte serioasă, de COMPETENŢĂ şi PASIUNE.

De ani de zile conducerea tehnică a formaţiei este încredinţată antrenorului **Ad. Stănescu,** care — trebuie s-o recunoască şi consiliul asociaţiei respective — a dus o viaţă dulce, fără griji deosebite, fără vreo preocupare de a readuce echipa în plutonul fruntaş al poloului românesc, fără vreun interes de a creşte jucători tineri, capabili să ne reprezinte în întreceri internaţionale. Singura sa grijă a fost ca echipa să nu retrogradeze ! Înfrîngerile severe din deplasare (unde, vezi doamne, n-ai ce să mai faci) erau dublate de victorii chinuite pe teren propriu, unde scandalul şi incitarea publicului erau metodele cele mai des folosite pentru intimidarea arbitrilor !... (a se vedea şi recentul caz din meciul cu Rapid Bucureşti).

Şi la toate aceste lucruri conducerea asociaţiei Industria linii a asistat impasibilă, acordîndu-i credit în continuare antrenorului Stănescu. Oare nimeni nu a sesizat de atîţia ani că pregătirea (dacă poate fi numită aşa) acestei echipe este necorespunzătoare ? Nimeni nu şi-a dat încă seama că fără un antrenament zilnic, fără a introna un regim de muncă bazat pe disciplină şi conştiinciozitate nu se va putea realiza niciodată o performanţă ?

Surprinzător este şi faptul că forul de conducere al sportului bănăţean, Consiliul regional al UCFS, a privit cu multă indulgenţă comoditatea acestui antrenor, lipsa sa de pasiune profesională, căutînd prin fel de fel de explicaţii să justifice lipsa unor hotărîri intransigente pentru remedierea lipsurilor : **„Ce să facem ? Dacă Stănescu nu ar mai antrena această echipă, ar dispare jocul de polo din Timişoara !?!"**

Oare chiar aşa stau lucrurile ? Oare s-a uitat complet că în acest oraş mai există şi alţi foşti sportivi de valoare, de ale căror păreri nu s-a ţinut seama mai niciodată şi care în orice caz ar putea realiza mai mult decît actualul antrenor al echipei ? Să le dăm posibilitatea să-şi încerce şi ei forţele !

Convingerea noastră este că soarta poloului timişorean nu poate atîrna de numele lui **Ad. Stănescu,** ci de cu totul alte lucruri. De faptul că piscina timişoreană poate fi folosită (nu numai pe hîrtie, aşa cum este la ora actuală) pentru 5—6 antrenamente săptămînale, sau de faptul că în sînul echipei — măcar în ceasul al 12-lea — trebuie intronată disciplina, obişnuinţa unei pregătiri conştiincioase.

Şi mai este ceva. Pentru a avea o bună echipă de polo trebuie să ai în primul rînd înotători buni. Iar acest lucru nu se va putea realiza atîta timp cît secţiile de înot din oraş nu vor fi sprijinite mai puternic, astfel ca ele să poată oferi periodic secţiei de polo de la Industria linii elemente capabile să contribuie la redresarea echipei. De aceste lucruri trebuie să se convingă în primul rînd tovarăşii din conducerea asociaţiei respective, care au tolerat acest „dolce far niente" din cadrul echipei de polo, şi apoi biroul Consiliului regional al UCFS, căruia îi revine datoria să salveze, in extremis, ce se mai poate salva...

AD. VASILIU

Centre de iniţiere în sport şi de pregătire pentru I. C. F.

Clubul sportiv şcolar organizează în perioada de la 10 iulie—30 august o serie de centre de iniţiere în atletism, gimnastică, baschet, scrimă, rugbi şi volei.

În acelaşi timp, între 15 iulie şi 25 august se organizează şi cursuri de pregătire pentru candidaţii înscrişi la concursul de admitere la Institutul de cultură fizică (secţia fără frecvenţă).

Înscrierile — în ambele cazuri — se primesc pînă la 10 iulie, la sediul clubului din Aleea Ştrandului nr. 2 (punct de reper — ştrandul Tineretului). Pentru relaţii suplimentare : telefon 18.20.18.

ALB ŞI NEGRU

POATE LA... TOAMNA !

Cu una din ultimele „poşte" am primit şi o scrisoare din Buzău, semnată de luptătorii asociaţiei sportive Rapid.

Ne spun tinerii sportivi păsul lor cel mare. Nu mai au unde să se antreneze. Din scrisoare aflăm că sala de sport ba e încuiată, ba deschisă, dar... nu pentru luptători. Să nu exagerăm ! Cîte o dată – atunci cînd vor (?!) – prof. de ed. fizică Paul Voica şi directorul şcolii profesionale, tovarăşul Costică Cazan, dau... aprobare pentru antrenamente. Dar, numai cînd vor ! Şi, se pare, că nu prea au deseori astfel de momente de... slăbiciune.

Acum lucrurile s-au „aranjat". Tovarăşul director le-a spus luptătorilor – elevi ai şcolii – că s-au terminat cursurile şi... o să mai vedem la toamnă !

S-or fi numărînd toamna bobocii, dar pînă atunci luptătorii elevi din Buzău se află în poziţia de „tuş". I-a biruit directorul !...

2100 DE LEI PENTRU UN... PUNCT !

Înaintea meciului de categoria C dintre Minerul Baia Sprie şi Metalul Copşa Mică au avut loc – după cum ne relatează corespondentul nostru – ciudate... tratative. **„Avem nişte bani şi ne trebuie un punct"** – ziceau cei din Copşa Mică. **„Rezultatul va fi decis pe teren"** – răspundeau ferm cei din Baia Sprie

Primul eşec nu i-a descurajat pe conducătorii echipei Metalul. Nu se „aranjează" cu „şefii", poate că merge cu jucătorii. Portarul Vlad Solomon şi alţi doi apărători ai echipei din Baia Sprie au fost „ţinta". Cîte 700 de fiecare ! „Încăpăţînaţi", jucătorii au refuzat, însă, tîrgul. La pauză, oferta a fost reînnoită : **„Băieţi, 2100 ! Sînt bani buni !"**

Nimic ! Metalul Copşa Mică a pierdut cu 1–2. Dar, a rămas cu... banii. Am vrea să credem că cei 2100 de lei (de unde provin ? cum au fost contabilizaţi ?) vor fi folosiţi pentru scopuri mai nobile şi mai cinstite.

„RĂSPUNS" LA CRITICĂ...

Nu de mult, ziarul regional „Flamura Prahovei" a criticat Consiliul orăşenesc UCFS Tîrgovişte (preşedinte Gh. Apachiţei) pentru starea deplorabilă în care se află arena – şi, în special, pista de popice la amenajarea căreia mai mulţi muncitori metalurgişti din oraş au lucrat cu tragere de inimă în timpul lor liber.

În loc să ia măsuri pentru îndreptarea situaţiei, tovarăşul preşedinte Apachiţei a interzis antrenamentele la arenă ! Ca să dispară urmele neglijenţelor. Toţi popicarii tîrgovişteni au fost astfel doborîţi dintr-o singură... măsură.

NOI SÎNTEM SPORTIVI... UITAŢI !

Într-o scrisoare adresată redacţiei, Ioan Gaboş, un iubitor al sportului din satul Şieu-Sfîntu, raionul Bistriţa, ne relatează că de aproape şase ani Sfatul popular al comunei Sîntereag a dat altă folosinţă frumoasei baze sportive – altădată mîndria celor din Şieu.

De zeci de ori, de-atunci, tinerii au făcut demersuri la Sfatul popular şi la conducerea cooperativei agricole de producţie pentru a li se repartiza un teren, cît de mic, unde să poată practica diferite sporturi. Singurul răspuns „concret" al tovarăşului preşedinte al C.A.P. (Ilie Horincar) a fost acesta : **„Faceţi o echipă cu cei din Sîntereag şi atunci puteţi să jucaţi pe terenul lor".** E o soluţie, tovarăşe preşedinte, dar pînă la Sîntereag sînt şase kilometri. Nu vi se pare că e cam mult ?

Ce-ar fi să se găsească alte posibilităţi pentru ca şi aceşti sportivi... uitaţi de toţi să poată juca fotbal, handbal sau volei fără să facă pentru aceasta (şase şi cu şase) 12 km pe jos ?

Rubrică redactată de VALERIU CHIOSE şi DAN GÂRLEŞTEANU după scrisorile corespondenţilor noştri